

דברי הכפר

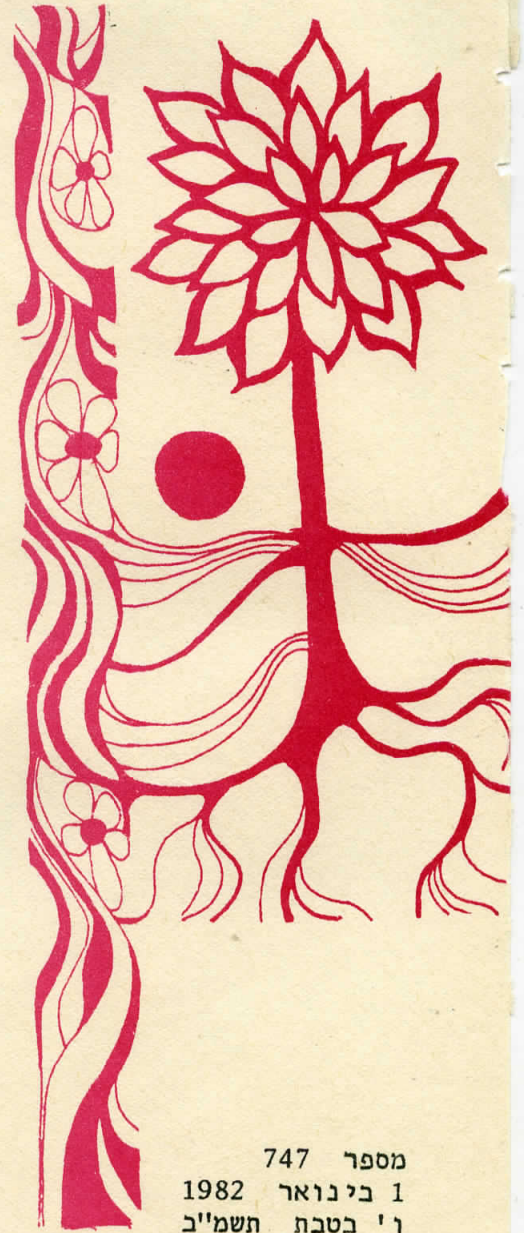

כי האדם עץ השדה :
כמו האדם גם העץ צומח
כמו העץ האדם נגדע
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה.

כי האדם עץ השדה :
כמו העץ הוא שואף למעלה
כמו האדם הוא נשויף באש
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה.

כי האדם עץ השדה :
כמו העץ הוא צמא למים
כמו האדם הוא נשאר צמא
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה.

נתן זך.

מספר 747
1 בינואר 1982
ו' בטבת תשמ"ב
כפר - הנשיא

מה?

- ** שבוע זה, בו נגמר חג החנוכה, עומד בסימן של מבנים חדשים, צביעות, העברות והנוכחות בתים למיניהם.
- ** תוך יום עברה כתת מירום למבנה לשעבר של חברת הילדים ששופץ באופן יסודי. מיד אחריהם נברה כתת שבולת לכתת מירום, בעזרתו של וילי פינקוס, מטפלת ליום אחד. ואילו עייש החל לצבוע את כתת שבולת הישנה עבור חדר המלאכה וחברת הילדים שישאירו את מבניהם הישנים עבור...? בשעה טובה לכולם.
- ** מבנה חדש הוצנח לנסיון ליד המקלחת הציבורית הישנה, והוא ישמש כדוגמא למחסנים החדשים. בקרוב יפתח לקהל הרחב, (אם לא יירד גשם).
- ** ועוד מבנה: לאחר שכבר מחכים שנתיים, הגיעה הבוטקה החדשה לשמירה, שזהו חדר לבן בן 4 x 4 מ', העומד בשער. זאת אומרת, הקירות עומדים והגג עדיין חסר. השומרים מתבקשים להביא עמם מטריות.
- ** השבוע נצבעו המזכירות הטכנית ומשרד המזכיר. הנאה אסטטית לכל העובדים.
- ** מסיבת החנוכה שנערכה בערב שבת האחרון עמדה בסימן "קבוץ גלויות", מפל כל אלה ששוחהת עמם שמעתי שהיה נהדר ושמאד נהנו. כל "גלות" הביאה את האפייני לארצה ושהווה גם את אחד מסמלי החג. הישראלים הציגו את מכבי תל-אביבמול הקבוצה היוונית. הצרפתים הגישו לכיבה ממיטב הקוזין הצרפתי בוערת באש. הבריטים (הבריטים) הציגו את ארבעת גבורי המכבים. האוסטרלים הביאו את המצאת המאה להצלת בעיית האנרגיה. האמריקאים העבירו אותנו לדאלאס, שם חיפשו כל בני משפחת מתיתואינג את השמן (Oil). הדרום אפריקאים מצאו את הזהב השדוד של בית המקדש. הדרום אמריקאים רקדו כסביבונים לקצב הסמבה. בנות ארצות המזרח העבירו לנו כיצד אופים סופגניה הודית בקארי. ולפסוף הייקים חתמו את המסע במיטב שירי חנוכה. כל הכבוד לאדי ויעל שארגנו את הערב ונאמי בין 75 המשתתפים המציגים.
- ** ביום חמישי יצאו בני י"ב לטיול לסיני. המדריכים הם אמנון וגליה. הטיול השנה הוא בהיקף ארצי ענק ומתנהל ממש כמרצע צבאי. במסגרתו, אפרים גוים כמסביר, ואילו יואל גוים לארגון חניונים.
- ** ושוב השבוע: עוד משלוחי עופות ועוד חברים שמסתובבים בקבוץ עם עיניים אדומות מחוסר שינה ומאבק.
- ** השבוע התבשרנו שדינה בן צבי ודני מתכוונים להנשא באמצע מרץ, באילת. הלכה ברכות למשפחה ולבני הזוג - מקווים לראותכם בבית ולשמוח עמכם.
- ** נגלה נוספת של המלטות החלה בצאן. נקווה לשמוע דיווחים בהמשך.
- ** ביום שני בקרה פה משלחת בנות מארצות דוברות אנגלית, (נדמה לי), שסיירו בין בתי הילדים, וראו כיצד אנו מגדלים את היצור הצעיר. ביניהן היתה גם הגננת של חדוה ואופירה וולפין מאנגליה. אינפורמציה בקשר לביקור אפשר לקבל אצל אנגה, יעל נ', או טוטסי.
- ** הידעתם שמיק אלמן התחיל לעבוד חלקית בסנדלריה? כל הכבוד!
- ** השבוע החלו לרדת כמה מילימטרים גשם. נקווה שימשיך לרדת.
- ש ב ת שלום, צילה.

2.

י מ י ה ו ל ד ת

6.1 מר אמיל פרנק

הילרי אפטרט

יעלי בולצ'ינסקי

8.1 אלן ויטהם

תמו פוטש

ירדנה שרקי

9.1 אורי שובל

י מ י ה ו ל ד ת

3.1 בני גולדברג

הילרי קפלן

ג'וני הירס

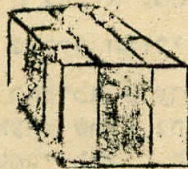
4.1 דינה רחמני

5.1 רותי עמית

זובל ג'קסון

אביגיל פרנק

אלון קוניגס

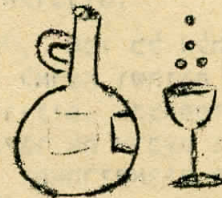

י מ י נ י ש ו א י נ

5.1 מיכל ומוסי המאירי

6.1 בטי ומיכאל דוארי

7.1 בלנש ודוד לוי

*** ** ** ** **

קליטת בני משק ובכלל - היא כיום צורך ראשון בחשיבות - אצלנו בכפר.

בכדי להאיץ את תהליך ההשתלבות וההחלטה - יצרנו (ו' בנים), את סמינר הקליטה

הקצר - שהשנה הוכתר בשם "בדיקה לעומק".

לסמינר הזה הוזמנו אישית - משוחררים טריים, נקלטים וצעירים אחרים. סה"כ בין

30 ל 40 חברה. (גם מי שלא הוזמנו ורויה לבוא, יתקבל בשמחה רבה, שכן ככל שירבו -

זה יותר טוב). בגלל המספר הניכר של המשתתפים - על כל הקיבוץ להיערך לקראת ימים

אלה. חשוב - שכל מי שמתכוון להשתתף בסמינר - יכין כבר עכשיו את מרכז הענף שלו/ה,

בכדי שיוכלו להתארגן בזמן. כמו כן - כדאי לכל הציבור להתכונן לשלושה ימים של אי -

נוחות מסוימת, ואולי בקשות טורדניות ולא שגרתיות מהסדרן.

ת ב י נ ו זה חשוב !!

לכל אחד מתושבי כפר-הנשיא - בעבר, בהווה ובעתיד שרוצים שמקום זה ימשיך לחיות!!

זה יקרה בתאריכים 13, 14, 15 בינואר, ימים ד' ה' ו'. ראו הוזהרתם!!

שלושית - ועדת בנים.

בתקווה לשיתוף פעולה,

הפרדש השנה החשובה - לאן פנינו ואיפה?

יצא לי להרהר בימים אלה: "מה עובר עלינו?" מי היא חברת כפר הנשיא של היום, ולאן יוביל אותנו העתיד?" במספר לא קטן של שטחי החיים, מצאתי סתירה מוחלטת בין הדרך המצויה והדרך הרצויה - ויתכן מאד שיקומו חברים ויגידו "המצוי היום בכפר הנשיא הוא באמת הרצוי!" ואם אכן זה כך, אז לפחות הבה נשב, נדון ונביתן את הדעת על כך. ברצוני לתת מספר דוגמאות של אותן סתירות בחיינו היומיומיים, ולשתף עוד חברים בהרהורים שלי.

היה לי הכבוד, (או החובה המוסרית), להכין מסיבה לחברה. לכל הדעות, היתה זו מסיבה מוצלחת, ואולי הסיבה העיקרית לכך, נעוצה בעובדה שכל כך הרבה חברים, מכל רבדי החברה, היו מוכנים ליטול חלק, וע"י כך להביא הנאה והרגשה נעימה לחברה כולה.

וכתוספת לא מאורגנת מראש, התארגנה בסוף המסיבה קבוצת צעירים, התיישבו ושרו שירים עבריים בצוותא. כמה טוב, כמה נעים!

ולעומת כל הנ"ל חודרת לתוך החברה שלנו נימה של פירוד ואנטי = חברתיות בכותרת של אסט, או לאחרונה בשם בדוי "החוג למודעות"! התופעה מצליחה להתפשט בחברה, כמו סרטן, ומיום ליום להפיל יותר קרבנות תמימים. זה התחיל בקומץ אנשים שאולי באמת, לא יודעים מי הם או מה הם עושים פה, המשיך אל אותם אלמנטים בחברה שבלאו הכי נגררים לכל תופעה או פעילות מוזרה, "מודרבית", יה-ענני, צריך להיות עם הזמנים!

אז נגררו מספר ותיקים ו"בינוניים" מתוך סקרנות, אולי במחיר הזול של מאה חמישים אלף לירות יוכלו פתאום לשנות את דמותם. לא די בכך, והמחלה הועברה, (כן, הועברה בזדון!) אל הצעירים, כלומר אותם בנים וכנות צעירים, שזה עתה סיימו את שרותם הצבאי, וממילא תוהים על דרכם בחיים. להם היה צריך להוסיף את האופציה הזו לפתרון חיפושיהם! ולשם קינות, זה גם הגיע עד לילדי בית הספר התיכון מכתה ז"א, ואולי אף פחות, מי יודע?

הרי כל העניין הזה הוא חוג סגור. הוא קליקה של התלחשויות בחדרי חדרים, או פרוזדורים פרוזדורים.

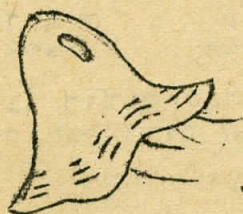
לדעתי, הוא ה"אנטי" לכל רעיון קיבוצי או חברתי, ואם לא נדע לעצור אותו בעוד מועד, נמצא את עצמנו הרחק הרחק מאותה מסגרת שאליה שאפנו, ושאותה אנחנו כן מסוגלים לקיים, בצורה משותפת, חברתית ויפה.

בסיכום אני רוצה לצאת במאמר זה בקריאה נואשת, אל מוסדות המשק, לקחת את העניין הזה בידיים ולטפל בו טיפול שורש, ולא טיפול קוסמטי.

ולא, תצליח בקרוב הפעילות המיסיונרית הזו להפוך את האוכלוסיה השפויה, לאוכלוסיה שבויה, שמי יודע לאן היא תוביל?

אדי.

ב ד א ג ה,

S.T.

4.

קצת מנה וקצת מלח...

ד"ר בולצ'ינסקי יוצא עם משפחתו לחו"ל לתקופה של 10 שבועות מיום שבת 2/1/82.
מחליפו : ד"ר ? רופא מחזור שהיה מחליף של דריו אשתקד.
לכן, מיום א' 3/1/82, נפתח מרפאת רופא בלמים ב + ה, בשעות 12.30 - 16.00,
(לפי הזמנה).

** ** *

קטע מתוך עלון משק יגור -
טיוטה / יורם טהר לב

זריקה

קיקה לוקחת אותי למרפאה
לתת לי זריקה.
באיזה מקום?
במקום הכי רך בגוף, היא אומרת.
אני ממשש את תנוך האוזן...

** ** *

קטע מתוך עלון כפר בלום שהעתיק מעלון שריד :

ס י פ ו ר =

חבר קיבוץ שביקר ביפן הוזמן לראות קיבוץ יפני.
בסידור העבודה הוא מצא סעיף: "מחשבה", וכאשר שאל על פירוש לסעיף זה
הוסבר לו כך: אצלנו כולם עובדים, ומי שלא עובד צריך לחשוב מה הוא עושה פה.

** ** *

כל מי שיש לו דובון כחול, מתבקש לבדוק אם הוא שייך לו.
אם לא בטעות, הוא מתבקש למסור אותו לרפי פ', כי הוא שייך לאחד הדרום אפריקאים.

תודה מראש, רפי.

ת ר ד ה ת ר ד ה

אנו רוצים להודות לכולם על הברכות והמתנות
שקבלנו ביום הנישואין שלנו.
אלק ועדבה.

* * * * *

סיפור השבוע -

שעבר מהמאה לעברה

5

חמד היה צעיר בדואי שגדל בין בני שבטו בגולן בסוף המאה שעברה. וודאי נהג כיתר הילדים והנערים ולא חרג מהמוסכמות המגדרות למדי עד ש... עד שהתאהב.

והיא, גם היא נערה באותו שבט החזירה לו אהבה אך מה לעשות? אביה אינו מסכים לנישואיה לחמד. גובה המוהר? ריב ישן עם אבי חמד? מי יודע.

לחמד היו חברים טובים בשבט אחר, ערב-אל-היב שמו ובאחד האמשים אף אמר לו שיהייה חברים שחמד, בן חסותו הוא.

עכשיו נזכר חמד בחבריו ההיבים והחליט לפתור את בעיותו. בדרך כלל דבר מסוכן הוא לחטוף כלה מאביה כי לאן יברח? אך חבריו ההיבים חסונים היו והטילו את חתיתם על כל הסביבה ובן-שבט חסותם מובטח הוא מניקמת נוקם כלשהו.

אזר אומץ, ארז את חפציו בצרור, "לקח" שני חמורים מאחד הכפרים הצ'רקסים וחטף את כלתו. מיהר לחצות את הירדן והגיע לטובא. שם היו ערב-אל-היב מרוכזים. נטה את אוהלו בקרבת חבריו וכך חי עם אהובתו בקרבם.

עבר זמן לא רב ולילה אחד הגיע אל אוהלו צעיר אחר משבטו אשר בגולן ובפיו סיפור המוכר לחמד. כי גם הצעיר ההוא התאהב בנערה שאביה לא הסכים לזיווג. אז הוא נזכר בחמד ואין הוא הסתדר עם חבריו ההיבים. על אף שלא היה בן-חסות של השיך זכר לא הכיר אנשים מהשבט, החליט לנסות את מזלו ובאמצעות חמד לבקש רשות להישאר עימם. חמד הסכים וחיש מהר נוצרה שכנות ושותפות בין השניים וכלותיהם החטופות. אוהליתם עמדו זה ליד זה, ביחד הלכו נשותיהם לכבס על יד המעיין, ביחד גידלו את ילדיהם וביחד יצאו חמד ושכנו החדש למסעות שוד - כי זוהי פרנסתם הבלעדית כמעט של שבט ההיבים.

במסע המשותף האחרון שלהם לא הצליחו לגנוב אלא חמור אחד. בחוזרם מהגולן ישבו לנוח בחצי העליה הקשה מהירדן לכפר. ואז אמר הצעיר השני לחמד "בוא נחלק את השלל עכשיו". חמד הסתכל ליו "בהמיה? הכיצד? איך נחלק עכשיו חמור אחד? כל אחד חצי חמור? וזכה עד שבמכור אותו ואז נחלק את מחירו.

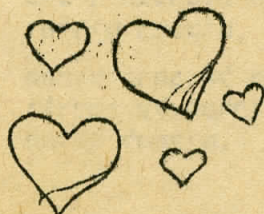
אך לצעיר השני היתה מטרה - משימה. הוא נשלה על ידו ראש שבטו לנקום, וכעת החריף וליבה את הוויכוח כדי לבצע את ניקמת השבט. ההתכחלה היתה נחוצה כדי לבלום את כעס מארחיו אם לאוהב רע לבן חסותם.

מתוך הוויכוח על החמור הגנוב הגיעו השניים קודם לגידופים ואז למכות. חמד לא חשד בחברו והאמין שסתם ווח שטות נכנסה בחברו. הוא לא לקח את הריב ברצינות כלל, עד שחברו-יריבו שלף אקדח ואז היה מאוחר מדי. הוא נורה ונפל ונגרר לתוך דנו. דנו זהו מן הרר בנוי שילדים ועזים היו מחפשים בו מפלט משמש או מגשם. רוצחו סגר עליו בכמה אבנים, רץ לקחת את אשתו וחזה לשבטו אשר בגולן.

בני טובא כינו את הדנון דנון אל חמד ושם עצמותיו נחו עדן....

עד שהחוג הארכיאולוגי של היהוד מצא אותם ומסרם למשטרה.

(סיפרה את הסיפור נכדתו של חמד החיה בטובא עד היום).

טומי

פוליטיקה? - פוליטיקה!

מרכז התק"ם שהתקיים לפני שבוע בערך באפעל, הוקדש כולו לפוליטיקה, ולשאלות האקטואליות אשר עומדות לפני התנועה, כגון החלטתה על חוק הגולן, או פעילותם של כמה חברים יחד עם "התחיה" בתנועה לעצירת הנסיגה מחבל ימית.

התנועה מחולקת באופן רציני בין "הניצים" ו"הלא ניצים". אני נזהר לא לכנות את אלה כיונים כי בלגהם יש באמת יונים, אך יש גם חצוים, ויש גם אלה שנוטים לניציות אך הגיעו להחלטה שמבחינה טקטית אין שום תועלת ורק נזק בעמדת הממשלה לגבי הגולן, ו"התחיה" לגבי ימית.

בכל אופן מאחר ששלושה חברי התק"ם, שהם גם חברי כנסת הפרו את החלטת הסיעה בכנסת והצביעו בעד חוק הגולן, וכתוצאה מכך חברים רבים בתנועה היו מוכנים להתקיף אותם קשות, וחברי הכנסת האלה ידעו זאת, הבמה היתה ערוכה להצגה מתוחה ובאמת ההצגה היתה מתוחה. המזל שלנו כתנועה, שחילוקי הדעות הוותכים את משקי האיחוד של העבר וגם הקבוץ המאוחד של העבר, כך שהם אינם מסכנים את קיום התנועה החדשה.

דני רזזוליו ויעקב צור תציגו את עמדת החברים שתמכו ותומכים בחוק הגולן, והסבירו שהתנועה באה משיבות המרכז הליבה את החלטת החוק הישראלי על הגולן, ולכן למרות שהסיעה הפרלמנטרית ההליטה לא להשתתף בדיון, הם הרגישו את הצורך המצפוני להראות את תמיכתם בהצעת הממשלה, גם כדי לבצע כהלכה את החלטת התנועה, גם כאות תמיכה בישובי הגולן, וגם לא להשאיר את הגולן "בידי בגין ושות'". כצלה מהאיחוד שגם הצביע בעד החוק היה בחו"ל ולכן לא שמענו אותו.

מוסה חריף, הוביעי מתנועת הקבוצים שהוא גם חבר כנסת, הסביר את הצד שכנגד, טען שהתנועה אמנם חליבה את החלטת החוק הישראלי על הגולן, אך התנתה את הביצוע בתאום עם החלטות המערך מבחינת עיתוי וניסוח. הוא התקיף את חבריז, (בצורה אלגנטית מאד אגב), על השתתפותם בהצבעה.

הדיון כולו התרכז בנקודה זו. לדעתי חבל שחץ מאחד או שני חברים שדיברו, אף אחד לא הרחיב את היקף הדיון לתחומים נוספים כגון המצב במפלגה, מנהיגות המפלגה, פעילות פוליטית כזו לבנות תשתית תמיכה לקראת הבחירות הבאות, בסיס אידיאולוגי פוליטי בתנועה עצמה ועוד.

שני חברים במיוחד עשו רושם חיובי יוצא דופן על המשתתפים, ולהם - גם החברים שהסכימו לדעותיהם וגם המתנגדים, האזינו בטקט ובהקשבה והם בן-אהרון ועמוס עוז. אולי העברית של עמוס השפיעה על החברים משום שהסגנון (וה שורוק), הליטוש שלו מעל ומעבר לתרנואמים. למרות הרתיעה שלי מהגדרות כגון "כריזמה", או "מנהיגות", אין ספק שיש משהו מכובד מאד בחופעתו של בן-אהרון. הוא הרחיב את היריעה של הדיון והעמיק במחשבות הפילוסופיות הפוליטיות. התרשמתי שכאן לפנינו איש בעל נסיון, כושר מחשבה, ושיקול דעת. חבל שאחרים טדברו אחריו לא התבססו על הרצאותי, אלא, חזרו לדיון המידי על הגולן.

המרכז לא נגמר, הוחלט להמשיך את הדיון ותהיה עוד ישיבה ביום ב' הקרוב. נקווה שאז החברים יעזבו קצת את העבר ויתרכזו בפעולות שעלינו לנקוט בעתיד. הדבר הראשון הוא להכריע בענין הצטרפות חברינו לתנועה לעצירת הנסיגה מסיני. אינני יודע אם אפשר לכפות החלטה על יחידים במשקים, אך התנועה צריכה להצהיר הצהרה ברורה נגד התנועה הזאת.

התחום הרחב של ההיערכות הפוליטית של התק"ם בתוך המערך ובתוך המדינה, דורש טיפול ותכנון, ולדעתי על המרכז לקבוע גם את כוון הפעולה של נציגינו במוסדות השונים, ודרכי ההיזון החוזר למשקים.

מיכאל כ.

7.

הוצאות, תרבות

תערוכת הספרים

התערוכה בדחתה, על פי בקשת המארגנים, עד ליום שבת זה, 2.1.82. התערוכה של ספרית פועלים, אך יוצגו ויימכרו בה ספרים מכל ההוצאות.

שעות התערוכה: 1.30 - 9.30 המקום: כתת מירוס החדשה (לשעבר מועדון חברת הילדים)

בא להצטייד בפנקסי צ'קים

הכניסה לילדים מכיתה א' ומעלה, ובליווי הורים בלבד!!

הערב! חגיגת ה-60!

הערב, ליל שבת בשעה 21:15, תתקיים במועדון מסיבת יום הולדת קבוצתית לכל חברינו שמלאו להם ששים שנה (או יותר) עד 1.1.82. החברים מוזמנים לחגוג אתם במסיבה שתכלול: מפגש חברתי, הופעות, שירה וכמובן כיבוד.

מערכת: צילה, עדנה, אריק ודליה.

הדפסה: ציונה

עיסר: דורי

שכפל: אלק

חיברו: מסי ואיזי דיבון.

הכל התחיל כאשר רעיתי הודיעה לי שעלינו לרדת לאילת לימים ספורים לבקר אצל יורם וג'ניס.
כמובן הסכמתי, וירדנו. בנקודה זו עלי לציין שלו הייתי יודע אז מה עלול היה להתרחש, לא
הייתי מסכים לבקר למרות כל התוצאות שבוודאי היו נובעות מסיבוב!

טוב, ירדנו, הגענו לדירה והדלת נפתחה. ומה עינינו רואות?
עומדת לפנינו פיצקלה של כלבלבה, חמודה כזו, עיניים חולמניות וזנב קטנטן כזה משגע.
אני עמדתי דום והיססתי - האם להכנס או לאו. אבל מישלי דחפה אותי בגב ונכנסתי פנימה בשוונג.

כמובן קבלת פנים חמה כרגיל, אבל, הרגשתי משהו זר באווירה, כאילו משהו רוצה להגיד משהו
ואינו בטוח איך להתבטא. בסוף הקרח נשבר ושמעתי: "אבא ואמא, לא אמרנו לכם שיש לנו, אבל
נא להכיר את פיפי!"

אני מיד שאלתי אותם האם שם הכלבלבה נכתב בלועזית או בעברית, כי אם בעברית, עליהם לנקד
את האות "פה" בשתי ההברות. נשמע צחוק נימוסי, קצת מאולץ אמנם, מהבן והכלה ואז שרר שקט.

נו, מה יכולתי לעשות? לחזור לצפון כבר היה מאוחר מדי, ואמרתי לעצמי שדבר ראשון בבקר,
אני יוצא לכביש ותופס טרמפ הביתה.

איר אוכל לתאר לכם איך התפתחו העינינים שם? ערב שבת, רק רעיתי, כלתי, בני, אני ופיפי בדירה.
אווירה חמה, אוכל טוב (לא עוף), שוחחנו על הכל (כמעט), למדנו ג'יין רמי (נוסח אילת), וכל
הזמן, פיפי מסתכלת עלינו ממש בשמחה וכאהבה. ובמרוצת הערב סופה לנו שהיא לא רק כלבלבה
נחמדת וידידותית, אבל גם פקחית נורא.

כנראה, יום אחד היו לבני וכלתי אורחים, ובזמן הכנת ארוחת הערב, כלתי צעקה: "אוי וויי,
שכחתי להביא לחם!" בין רגע, ואינני מגזים בכלל לפי העדות שנמסרה, פיפי רצה לדלת, פתחה
אותה ונעלמה. הם לא ידעו מה לעשות, מה קרה ומדוע. ותוך זמן קצר, הדלת נפתחה, ושם בכניסה
עומדת פיפי, נושפת עמוק עמוק, ובתוך פיה, תאמינו או לא, שקית עט לחם. איפה ישנו יצור כזה,
אפילו בין בני אדם? מבין עברית וגם מוכן לעזור!

טוב, למחרת בבוקר לא נסעתי, כמובן, כי, אני הח"מ, למדתי לאהוב אותה, הפיפי הזאת, והיא גם
למדה לאהוב אותי, כי כאשר עזבנו ביום ראשון, היא עמדה שם ודמעות זלגו מעיניה.
מקווה אני שהן היו דמעות של צער ולא של שמחה.

איך אוכל לבקש סליחה מכל האנשים ומכל הכלבים, (עדיין לא משוכנע ביחס לחתולים), שאותם
העלבתי זמן כה רב?

שנים רבות הלכו לאיבוד, כאשר יכולתי לנצל תקופה זו להכרה יותר עמוקה ואנושית של ידידינו
הטובים ביותר. וחבל.

אין לי כל ברירה עכשיו, אלא - להתפטר מכל המוסדות בעיני כלבים שעזרתי להקים, כי אם המתנגדים
ירצו או לא, הכלבים הם כאן לעולם ועד.

חבל גם שג'ורג' אורוול לא חי בתקופתינו אנו וחי בקיבוץ, אחרת הוא היה מבין שלא החזיר ישלוט
בעתיד, אלא, היצורים החביבים כגון פיפי.

ובזה אנו נפרדים, משה הכלבי.

ספר פאט אהר"ם - בהשלים

הדברים הנאמרים כאן, הינם קטע שנלקח מתוך הקדמה לספר, שאני כותבת. היות והספר יצא בעו"ה הרבה מאד זמן, אם אני לא אמות באמצע. לכן החלטתי לפרסם בדברי הכפר מפעם לפעם קטעים, כך שלא תקחו את הדברים כעומדים בפני עצמם, אלא בהקשר.

ברצוני להעמיד את הקורא על המניעים שהניעו אותי לכתוב ספר: כי בעצם - מחד אין לי כל כשרון לכתיבה, ומצד שני אני לא אוהבת לכתוב. זכורני שעוד בבית הספר כל חיבור שכתבתי קיבלתי תמיד אותן הערות מהמורה, "קצר מאד" כי כל חיבור שלי היה מורכב מכמה שורות בלבד. יתכן שבמסיבות אחרות לו החיים שלי היו מסתדרים אחרת לא היה עולה בדעתי לכתוב.

אך היות והינך קם ביום בהיר אחד, ומחכה שהבן ישתחרר, כי הרי הוא כבר היה בחופש שחרור. אך לא - בערב באים להודיע לך כי הבן נפל בלבנון, לך חדע שגם אחרי חופש שחרור עדיין לא משחררים אותם.

חושבני שאף אדם, לא פסיכולוגים למיניהם, ואף לא כל אלה החושבים את עצמם לפסיכולוגים יכולים להבין את המתרחש בלבו של אדם ששכל את בנו, ומה שעובר על משפחה שאהבה את הבן הזה בצורה כזו שקשה לשכל האנושי לבטא זאת. בטוחני שכל אם המשכלת את בנה במידה מסויימת מתה יחד איתו. והיות שבכל זאת הינך ממשיך לחיות ואפילו אם אינך חפץ לקום בבקר ורוצה לשכב כך עד קץ כל הימים, לא עוזר ומוכרחים לקום ואז מתחילות ההתלבטויות מה אתה עושה עם עצמך כי כל הדברים שעניינו אותך לפני זה כבר לא מעניינים אותך יותר.

כשאני מסתכלת במבט לאחור ורואה את המדינה כיום, האם זו המדינה שנלחמתי עבורה ב-48? כמובן שלא. אם הבן שלי היה שואל לדעתי הייתי אומרת לו שלא כדאי היה להקריב את החיים בשביל המדינה במתכונת זו.

הכל השתנה בעולמנו, בצעירותי היו לי הרבה אידיאלים חושבני שגם זה נעלם. האנשים בקבוץ הם לא שונים מהאנשים בכל מקום אחר. אותם האנשים אותם התסבוכות אותן האלינטריגות, זאת לא אומרת שאני עצמי כולי טלית של תכלת אבל ברור שכל אדם רואה טוב יותר את השני ואת הסובב אותו וכל אחד חושב שהוא הצודק. ישנם דברים שאנו מתימרים בהם כי אצלנו זה אחרת אך נוכחתי לדעת שזה היינו-הך כמו בכל מקום ללא כחל ושרק....

פְּרִידָה

ובכן, הלכנו להגיד "שלום" אחרון לגב' יודייקין.
כ-20 שנה היתה אחת מחברה זו, וראינו אותה כחלק יקר בנוף האנושי
של קבוצנו.
לכל אדם יש סימן היכר המאפיין אותו. וכשנשוחזר בעתיד על גב'
יודייקין יעלה בראש ובראשונה בזכרוננו ההומור שלה, צורת
הדיבור המרננת. נזכור אותה כאשה ששנים רבות הראתה לנו את הצד
השמה אשר בחיים.
הותיקים בינינו ידעו ויודעים עד כמה היתה נחוצה לנו גישה זו
בימים הקשים ההם.
נעים היה להפגש איתה, לצחוק על דברים קטנים, לראותה בשבילי
המשק, לשמוע את קולה בשירה ולראות אותה רוקדת: הרי השתתפה
- עד כמה שיכלה - בכל המאורעות. פשוט היתה שייכת לנו.
קשה היה לה לעכל ולהתגבר על הסתלקותו של הבעל האהוב, ולמדנו
להכיר גב' יודייקין אחרת. צעדיה נעשו יותר כבדים, יותר
הססניים, הרחיקו אותה ממרכז חיינו עד שלא אהבת הבן, לא
הטיפול המסור של המשפחה, לא הדאגה של החברים ואף לא
המאמצים של הרופאים היו יכולים לעצור את הקצוץ הסוף-סוף
של חיים ארוכים.
ללני, לשוש, למשפחה - אנו מבטאים בזה את השתתפותנו בצערכם.
יהי זכרה לנו ברוך.
ר א ו ב נ ג'.

ה'נינו ע'בין 38

מסימני העונה

קבוצת הראגבי הבוגרת הופיעה לראשונה בפני הקהל הביתי בשבת, במשחק נגד קרית ביאליק, ולמרות שהובילה 0 : 7 במחצית, נכנעה 7 : 16 בסוף. אפשר לראות תוצאה זו כנכבדה, לאור העובדה שיש בקבוצה הרבה פנים חדשות, ביניהם: אברי, מיכיל מ', אבנר וסטיב יחד עם קבוצה לא מבוטלת מחברי גרעין שנמצאים במחניים.

נגד קבוצה טובה, נאבקו שחקני קבוצתנו באומץ, ויש סימנים מעודדים שבהמשך העונה תתגבש קבוצה טובה וכשרונית, אם רק לא יחולו בה שינויים רבים. יש לציין את יניב גליק שהושאל לנו מקבוצת הנוער, וגילה אומץ לב וקור רוח מול תיקולים של חברה מבוגרים. גם ארז במעט הזמן ששיחק הראה שבני הנעורים מסוגלים לשחק בקבוצה בוגרת ולתת להם הרבה.

היה זה משחק הוגן שהתנהל ברוח ספורטיבית. מלבד איבוד הכרה רגעי של נורמן ב', לא היו נפגעים.

- * מסיבת השנה האזרחית החדשה התגנבה אלינו בלבוש חדש - מסיבת פרסומת של המפעל. יש טעם לפגם משתי בחינות: מוטב שהמפעל לא יתן את חסותו על מסיבה מפוקפקת בתכנה, שאין לה מקום בלוח העברי; והמודעה של המסיבה שמציינת בגאווה יהירה את שיעור היצוא של המפעל, היא מחוסרת טעם, ועלולה לאושש את האמונה שהקבוצניקים הם מליונרים, בקרב כל עובר אורח שאינו מכיר את האמת.
- * שח לי מתנדב יהודי: "ארגנתי את מסיבת חג המולד של המתנדבים!" וכשמחיתי ואמרתי שחג נוצרי זה תמיד קשור בתולדות עמנו, בפרעות השיב לי: "לולא אני ארגנתי לא היתה מסיבה." כך טען, כנראה אחד משלנו לפני כמעט 2,000 שנה. אותו בחור אומר בוודאות שלמרות שהוא אוהב את הארץ ואת הקבוץ, יחזור עוד מעט לארה"ב, כי אינו מאמין במלחמות!?
- * חימקה אמר לי, כשעלינו לחדר האוכל מן המפעל: "כשאני מסתכל על העם הזה, אני רואה את אותן הפנים של הפולנים. חסרה בו רוחניות..." דברים כגון.
- * היה היתה מסיבת חנוכה. קשה לומר שכל מה שהיה בה עמד על רמה, אבל מה שמעודד הוא רצון החברים לתרום. מי שאינו רואה את הקבוץ בחגיו, בשמחתו ובאבלו, אינו יודע קיבוץ מהו.
- * מן הישיבה הראשונה של מועצת התק"ם האחרונה באפעל, לפני שבועיים, יש לי הרבה רשמים. דבר אחד בלט בכל הדברים הלהוטים, שנאמר ע"י אלה שחייבו את החלת החוק הישראלי על הגולן - הלהט ואהבת א"י.
- * למרות שאיני שותף להשקפת עולמם, אני מעריך את המסירות. - וצעירנו, מה הקשר שלהם עם ארץ ישראל? מתי בפעם האחרונה, נטלו תרמיל על הגב, שלא במסגרת צה"ל, והילכו בה?
- * חדר האוכל מכוער - בלי לפגוע בעובדים בו, שעושים את המקסימום, כשאינו משהו צבעוני על הקירות הוא דומה לאולם במוסד לעבריינים.
- * אולי מוטב לנו להציע אותו לחסידי אסט, (פעם היו חסידי הבש"ט!) ולחסוך את כל הוצאה הזאת אחרי המודעות. (בחולס ולא בשורוק!)

א ר י ק.

P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S
 P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E
 P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S
 P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E
 P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S
 P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E
 P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S
 P A G E P A R E N T S P A G E P A R E N T S P A G E

31.12.81

This week, with Chanuka behind us, sees the beginning of the BIG MOVE! If you want to find your grandchild during the day....this is the map to the treasure. MEROM have moved to the building which used to be the teenagers' hideaway and which has recently been redecorated. SHIBOLET (with the help of Willy Pinkus, their temporary "metapelet", have moved into Merom's old house. Meanwhile, Ayish has started painting Shibolet's old house for the handicrafts room and the the teenagers' moadon.....and so forth and so on.

A new type of building has sprung up next to the old communal showers, designated for future storage space for whoever needs it.

After a short wait of two years, the new guardhouse has arrived - you'll notice it down by the gate - a square, white building with four walls but no roof! Night watchmen are reminded to bring umbrellas when they come on duty!

Chanuka was celebrated last Friday night by all and sundry in a grand pageant organized by Yael and Eddie, depicting the symbolic connection of each Jewish community with the Chanukka story; in case some of the connections were a bit too subtle, here is a full explanation.

The Israelis dramatized the victory of Maccabi (Tel-Aviv) over the Greek (basketball team).
 The French lit their candle from a pancake "flambe".
 The British...???

The Australians solved the energy crisis with a new invention.

The Americans produced a thrilling episode of Dallas, with the Matitewing family prospecting for oil.

The South Africans found the lost gold of the Temple.

The South Americans danced to the rhythm of the Dreidl Samba.

The harem girls of the east gave us their recipe for Curried Latkes.

The yekkim brought us back to the familiar landscape of Chanuka with a rendering of Chanuka songs.

The 18-year-olds are hiking in Sinai for a week, accompanied

by Amnon and Galia, and a few thousand other young people.

Mazal Tov to Shosh and Sami Ben-Zvi, whose daughter Dina
is getting married soon in Eilat.

More lambings this week, for details ask Jeremy.

Mick Ellman has started working part-time as a cobbler,
more power to his elbow!

The first drops of rain fell this week, may we have many
more!

Shabat Shalom,

Tzila.

M A Z A L T O V

3.1	Benny Goldberg	6.1	Mr Emil Frank (80)
	Hilary Kaplan		Hilary Aptroot
	Joanie Mirs		Yaeti Butchinski

4.1	Dina Rachmani	8.1	Alan Witham
			Tamar Potash
5.1	Ruthi Amit		Yardena Sharki

	Yuval Jackson	9.1	Uri Shuval
	Avigayil Frank		
	Alon Koeniges		

5.1	Michal & Mossy Hameiri
6.1	Betty & Michael Doari
7.1	Blanche & Dave Levy

A N N O U N C E M E N T S

This Shabbat from 9.30 - 1.30, there will be a belated
Chanuka Book Bazaar, mostly books in Ivrit, but well worth
visiting. Considerable discounts are promised!
It will take place in the new MEROM classroom.

W H A T ' S O N ? ?

Tonight's the night for the over-sixties. A grand birthday
party for all the chaverim who have passed this landmark.
Don't miss the fun and games in the moadon at 9.15.

FAREWELL

This week we bade farewell to our old friend Hanna Yodaiken.

For twenty years she was a familiar, cheerful part of the human fabric of the kibbutz.

She will be remembered for her sharp sense of humour, and for her ability to see the lighter side of life.

Always ready with a song and a dance, she took part in all our celebrations.

But the loss of her beloved husband changed her life, and proved to be a blow from which she was not to recover.

Her steps became heavier, and she was no longer the life and soul of the party.

Neither the loving care of her son and her family, nor the efforts of the doctors were able to save her.

To Lennie, Shoshana and the family we send our condolences.

May her memory be blessed.

Reuven Gutter.